

FÁKLYA

1982. november A MÓRICZ ZSOLT MOND GIMNÁZIUM KISZÁG-ÉRTVEZETÉNEK LAPJA XXII. évf. 2. szám

SCI-FI (KÜLÖNKIADÁS)

Gáspár András: HÁROM NAP RETTEGÉS

Itt ülök a hajóban. Azaz abban a kiégett fémhalmazban, melyet szétpörköltödött burok határol, s melyet AZELŐTT hajónak neveztek. Két helyen vérzem: felszakadt a bőr a szemem felett jobboldalt, meg a csuklóm felett, és talán eltört a jobb karom is, mindezenekre nem tudom megmozdítani. Mikor a műszerfal kilódult a helyéből, és engem le sodort azon a néhány lépcsőn, még eszméletemnél voltam. Érdekes dolog, hogy az emberi érzékszervek veszély vagy stresszhelyzet idején a megszokottnál élesebben működnek. Engem lepett meg a legjobban, miféle információkat vehettem fel rövid három-négy másodperc alatt.

Először Garryn hangja jutott el a tudatomig. Hogy pontosan mit mondott, nem tudom. Csak a borzalmat éreztem ki a szavaiból, amint ott örvénylettek körülöttem. Félelem. Félelem és veszély... Mikor oldalra fordítottam a fejem, még láttam a kihunyó képernyők hármassorát, az utolsó villanással egyidőben meg a látómezőbe berobbanó, vakító tűzgömböt. Azután szinte az oldalam mellett robbant a méteres műszertábla, s már hátrafelé zuhantam, mikor lassított felvételnéppé küszört a szemembe, hogy Ventur eltáborodik a kormánymű mellől. Hogy mi lett vele, azt nem láthattam, mert a falnak ütközve elvesztettem az eszméletemet.

Most itt ülök. Fáj a karom, és próbálok gondolkodni. Tudom, a szorongás, félelem később jön. Nem vagyok tisztában a helyzetemmel.

- Hé, valaki - kiáltom a néma falaknak.

Semmi válasz. S érzem, hogy ezzel nincs értelme tovább próbálkoznak. Lassan kiráncigálom törzsem alól a bal kezemet - csoda, hogy a gerincem még egy darabban van -, és elkezdem taszigálni a hatalmas szerelvényt, ami a langyos plasztikajtóhoz lapit, és fogva tart. Remélem, nincs már feszültség alatt. Kitépek két vékony, lazán lecsüngő vezetéket. Nem szikrázik, nem is sístereg. Na jól van. Csak nyugodtan...

Öröletesen hasogat a beszorult karom. Könyöktájon meleg folyadék öntözi a zubbonyomat, de még idejében eszembe jut: ez nem vér, hanem hűtővíz. A fejem melletti hasadékból szivárog. Kis mértékben biztosan radioaktív, de nem annyira, hogy aggódnom kelljen. Más kérdés, mi van a reaktor tartalékával, mert ha...

Ki kell szabadítanom a karomat. Nem jó, ha nyílt seb sugárfertőzött lesz. Erről az egésztől a Harth-féle eset jut eszembe. A flotta egyik legmegbízhatóbb pilótája volt, mellesleg a barátom. En pedig tagja voltam annak a mentőosztagnak, mely felfedezte szétzúzódott hajóját a Lefonte-IX-en. Nem szeretek emlékezni arra a pillanatra, mikor megtaláltuk a kormányülésben... Halványan dereng, hogy valami hasonló egérfogóba került.

Nem gondolni rá. Hiszen ez hűtőfolyadék, semmi több... Nyugalom. Van még időm. Rengeteg időm. Ha meg tudom tartani a bémült jobb alkaromat, lelőkhetem magamról ezt a dögöt. Végül is, a karom talán el sem tört. Lúktet. Márpedig a törött kar nem lúktet. Főképp nem egy mázsányi kolonc alatt. Csak néhány pillanat még... Tartanom kell, közben lökdösnöm, hogy zuhantában össze ne lapítsa a fejemet...

Sikerült! Sikerült végre. Oldalt hengeredett, széttörött; szabad vagyok. A karom egészen van ugyan, de most iszonyúan fáj. Meg sem próbálom mozdítani. Ugyanígy vagyok a lábaimmal is. Furcsa, eddig nem is figyeltem rá, de nem engedelmesskednek. Nem is fájnak. Mintha nem is ólnének, pedig látom, hogy megvannak. Ha jobban meggondolom, rémes ez az egész.

Az órák a bal karomon volt, mégis összetört. Az időérzékelésemet már akkor elvesztettem, mikor magamhoz tértem ájulásomból. A karomon kívül nem fáj semmi, képes vagyok józanul mérlegelni. Az imént megkíséréltem lábra állni, de visszazuhanám. Or-dításom bizonyára megremegettette az egész hajót, de nem moccan semmi - és senki. Pró-bálom kikövetkeztetni, mennyi idő telt el.

Beletörődtem, hogy egyelőre nem tudok járni. Elkészom a falig, felágaskodom, ütkö-zésig rántom a reteszt, és elzuhanok megint. A felgördülő fémredőny mögül zöld fény árad be. Vakító zöld fény. Káprázom...

És félek, mert már tudom, hol vagyok.

Az oldalsó navigációs asztal szerencsére felborult. Ha állna, képtelen volnék elér-ni a tetejét. Mielőtt visszakúsztam a sarokba, magamhoz vettem egy térképet, meg egy jegyzetkönyvet. Töltöttem magammal.

Számoltam. Próbáltam megállapítani a pályaelterésünk nagyságrendjét a meteortalála-tot követően. A térkép ez a régiója eléggé felderített ugyan, de a lomha báziscirkálók számítógépei még mindig nem tudnak mit kezdeni a meteorövezetekkel - az adatok túlon-tul bizonytalanok. Alighanem egy ilyen bizonytalanság okozta a balesetünket.

Ha egy kicsit kipihenem magam, átmegegyek a rádióhoz. Itt lent nem nagyon törtek ösz-sze a lerögzített berendezések, hajtóláncan landolhattunk. Nincs hát kizárva, hogy a rádió is ép.

Azt hiszem, súlyos a helyzet. Öt perce sincs, hogy visszajöttem a rádiótól. Odaát sem bizonyult nagyinak a hosszulás, de az adó darabokban hever. Hosszas keresés után ráálltam az Orca hullámhosszára. Hallottam őket. Hallottam, mintha csak itt volnának mellettem. En azonban tehetek akármit: üvölthetek, átkozódhatok vagy zokoghatok; nem hallanak.

Vigyáznom kell a kiborulással. Ha most elveszítem a fejemet, nyomorultul itt pusztulok. Pedig a többiek már nem járhatnak messze.

Hozzá sem nyúlok többet a rádióhoz, még kikészülne. Csak itt volna Lund!

Most gondolok először a többiekre. Meg kell tudnom, mi van velük!

A folyosón sárga fények izzanak. Mindenütt roncsdarabok, izekre szakadt automaták, égett szag. A számlapok gyémántkemény üveganyaga szilánkokra repedve, az oxigénpalackok viszont épek. Az első szerencsés felfedezés. Legalább egy dolgot biztosan tudok: nem levegőhiány okozza majd a halálokat...

Ez borzalmas! Megtaláltam Venturt. A térképfülke nyitott ajtaja előtt feküdt, és még akkor halhatott meg, mikor én tuloldalt lehullottam a kormányposztról. Megrendültségem még az önsajnálatot is legyűri. Lehetséges, hogy csak én...?

Elhessegettem a gondolatot, és indultam tovább. A hidbejárónál pihennem kellett. Zsibbad mindkét lábam. Jó jel?

Egy kanyar... Még egy. A harmadik után rábukkantam Lund testére. Ha marad még ele-gendő erőm, felüvöltek, de nem jött ki hang a torkomon. Körös-körül csak a megrokkant falak, kitépett kábelek, a belső szigetelés maradványai. Az arcom csupa vér. És most már a kezem is...

Hogyan került ide ez a szerencsétlen? Zuhanva biztosan nem, mert ez a folyosórész kis híján derékszöveget zár be a hidbejáróval. A saját lábán nem tehetett egy lépést sem. Hát akkor hogyan?

Leírhatatlan rémülettel vettem tudomásul az újabb rejtélyt. Vérnyomok vezetnek mun-katársam tetemétől a folyosó elsötétülő mélyébe. Mintha valami iszonyatos erejű te-remtény cipelte volna itt végig áldozatát, hogy azután lepottyantsa a szűk falmélye-désbe. De miért? Talán az én jöttömet észlelte?

Észbekapok. Nem lehetett nehéz. Ólom súlyos lábaimat magam után vonszolva, erős súr-lódó zajt keltve kúszom a fémpadlón...

Elvettem Lund pisztolyát. A töltetjelző szerint nem használta. Azután - legyűrve feltörni készülő félelmemet - továbbhaladok a zsilipek felé.

Újabb iszonyat! Nyitva találtam az első zsilipet. Hogy a belső fal zárva van, egy cseppet sem nyugtat meg, hiszen tudom, hogy automatikus vezérlésű.

A zsilip környékén újabb vérnyomok. Kifelé vezetnek. A riadó vörös lámpáinak hang-talan villogása közepette felágaskodom, és meglátom Garryn fekvő testét a kisablakon át. Halott, ahogyan én is az leszek órákon belül. Tudom. Tudom és rettegek.

Érzem, hogy nem vagyok egyedül a hajóban. Ha tehetem, a fal mellett haladok, fegyve-remet magam elé tartva.

Ismét zöld izzás. Tehát napfelkelte. Úgy becsülöm, a nappal itt három órás. Szóval a második "nap". Pihentem egy keveset az egyik mélyedésbe húzódva.

Alexandernek semmi nyoma, de tudom, hogy halott. Ugyanaz a valami ölte meg, amely elhurcolta Lundot, s amely miatt Garryn a két zsilipajtó közt pusztult el.

Fél órája sincs, hogy először hallottam a zajokat. Óvatos osonás zajai. Nem tudom megmondani, honnan jönnek, mint ahogyan azt sem, honnan várjam a lény támadását. A szűr-kület közeledtével /valójában inkább kékület volt/ az egyik benyílóba húzódtam visz-sza. De jól tudom, nem szabad elaludnom... Az alvás maga a halál... Jó, hogy van fegy-verem!

Napfelkelte. Egész éjjel virrasztottam, de nem hallottam a hangokat. Talán AZ is

visszahúzódot? Fél t. lehet. De is félek. Már nem a haláltól. TÖLE, aki százszorta rosszabb a halálánál... kezd eszmélni benne a gép.

Ventur meghalt, s a gép is halottanul hirték. Garryn, Lund és Alexander letették a hajót, vagy legalábbis behatoltak a landolóautomatikát, azután a túlterheléstől, vagy a fáradtságtól eszméletüket veszítették. A hajóba közben valamiképp behatolt a lény. Talán átrágtá magát a burkolaton, de az is lehet, hogy rést talált. Szilárd vázának közpzelem... Azt hiszem, végtelenen halad, vagy mászik, mint én.

Váratlanul üthetett rajtuk, megölte Alexandert, megsebesítette és elhurcolta Garrynt, aki menekülni próbált, s a nagy vérvesztés okozta kábultságában nem vette észre, hogy tévedt. Belsőszorult, s vagy a sebe, vagy a túlnyomás végzett vele. A lény pedig hurcolni kezdte Lundot, hogy később, megsebesítve közeledtemet, elhajítsa.

Most rám vadászik. En pedig rá.

Garryn, Lund, Ventur, Alexander... Előttöm egy ajtó. A raktár ajtaja, a legutolsó helyiség. Tudom, hogy ott vannak. A lény, és a halott Alexander. Lassan előrekuszom, egészen az ajtóig. A vezetékekbe kapaszkodva felemelkedhetnék, de meglehet, hogy az a dög négyszer nagyobb nálam, így könnyedén ledönthetne a lábamról. Így aztán végem is volna... No nem!

Csak a kezemet kell kinyújtanom a fotocella felé, s az ajtó máris feltárul...

Felemelem a pisztolyt... Kezem a fotocella fénykörébe kerül, kinyílik az ajtó, és előrevetődöm, és tüzelek, lángfolyam önti el a falakat, kiszakadnak, körülöttem kigyóznak a csomka vezetékek... Tudom, a szoba csak látszatra üres, itt bújkál valahol, én pedig meg fogom ölni...

De hol van Alexander...?

Alexander... Most meg...

A sötét egyenruhát viselő, idősebb férfi elfordult a holografikus ablakfaltól, melyen a vakítózöld csillag néhány távolabbi világának szürkés foltja látszott.

- Folytassa, kapitány - mondta szárazon, hátrább ülő alárendeltjére pillantva.

A parancsnok, akinek arcát barna körszakáll keretezte, engedelmeskedett.

- ... Miután a kivetett szatellitakon át sem tudtunk kapcsolatot teremteni a Draconisszal, az Orca vezérkara újabb járőrök kibocsátását hagyta jóvá. Minden alkalmas eszköz a rendelkezésünkre állt. Az Aries és a Hydra - leggyorsabb hajóink - négyzetkilométerről négyzetkilométerre átkutatták a kérdéses térszelvényt, s végül, miután az Ariest végzetes meteor-találat érte, a Draconis nyomára jutottak.

Az idősebb tiszt felkapta a fejét.

- Újabb veszteségek?

- Emberéletben nem esett kár. A csillag közeli, szétszórta bolygórendszerének vonzásmezijében az Aries legénysége sikerrel használta a mentőegységeket.

A legközelebbi világ körül orbitális pályára tért hajó felrobbant. Egy óra leforgása alatt megérkeztem én is, a Pallas fedélzetén. A jelzett bolygó körül keringve ultrahullámú hívőjeleket bocsátottunk ki. Készülékeink regisztrálták a beérkezést, az el-tűnt gép rádiója tehát vételre volt állítva. A történetek alapján az adóberendezés meghibásodására gyanakodtunk.

Nem maradt más választásunk, mint a leszállás. A felszínen nem találtunk egyértelmű, katasztrófára utaló nyomokat. Kis idő múltán azonban képernyőinken fénylő jelzés tűnt fel.

A Draconis páncélja néhány szikla közé ékelődött, s az összeégett külső burok szürkés színe miatt csak detektorral volt észlelhető. Ami a személyes véleményemet illeti, a legénység reménytelen helyzetben vállalta a leszállást, ráadásul azon a terepen... Mindegy. Óvatosan megközelítettük a hajót - tartottunk a reaktor robbanásától - és lángvágóval felnyitottuk a tömítéssel egybeforrta külső zsillipajtókat. Feltételezésünk beigazolódott: a Draconis még a szubtérben elvesztette hőpajzsait.

A kapitány elhallgatott, kibámult az ürbe. Láthatóan nehezebbre esett folytatni a beszámolóját.

- És azután? - hangzott a sürgető szó.

- Nos... rájuk találtunk. Garryn teste a lábunknál hevert, amint beléptünk. Lund és Ventur szintén elpusztultak. Alexander és Holm azonban még hiányzott. A raktárban találtunk rájuk.

Holm eszméletlenül hevert az ajtó közvetlen közelében. A kezében pisztoly, a teste alatt jegyzetlomb, melynek egyes részleteit mellékeltem írásbeli jelentésemhez.

A magasabb rangú tiszt most nem kérdezett. Várt.

Alexander lehült testére a jégkamrában találtunk rá. Holmnak a fémlemezre zuhanó tömege lehetetlenné tette a fülke alulról történő felnyitását. Ezután világosodtak csak meg előttünk a szerencsétlenség valódi körülményei... - a kapitány legyintett, - illetve azoknak a szerencsétlen véletleneknek a körülményei és következményei, melyek három emberünk halálát okozták.

A Draconist a szubtérben meteor-találat érte. A becsapódáskor Ventur azonnal meghalt, Holm pedig eszméletét veszítve hanyatlott hátra. A hajónak a végső pillanatban bekapcsolt automatika segítségével sikerült leszállnia, de a landolást követő ütközéskor két újabb asztronauta megsebesült. A még sértetlen Alexandernek nem kis nehézségek árán sikerült eltámoogatnia társait a hidig. Óráik eltörtek, így a bolygó rövid nappalai miatt némi joggal hihették azt, hogy napok óta tartózkodnak már ezen a világon.

A felocsúdó Holm kiáltását a folyosón hallották meg, de úgy gondolták, várhat a sorára, hisz ketten erősen véreztek.

Továbbindultak, éppen akkor, amikor társuk megpróbált békán lábaira állni.

A felzaklatott, végsőkig kimerült emberek félúton hallották meg az üvöltést. Megdermedtek. S akkor meghallották a sűrűlő zajt. A zajt, melyet a félig magatehetetlen Holm keltett, aki elindult, hogy maga mögött hagyja börtönét. Az úrhajósok viszont - stresszhelyzetben vergődő fantáziájuknak köszönhetően - egy lénynek tulajdonították a neszeket. Egy óriási, vérszomjas kígyófélenek, mely átrágtá magát a hajófalon, s közeledik.

Alexander később elmondta, hogy maga sem érti, miért nem vették fel a harcot a betolakodóval, hiszen Lund öven ott függött a sugárvető...

A rémült emberek szétfutottak. Garryn - elködösülő agya parancsára - a zsillipben ke-

resett menedéket. Nem szenvedett, pillanatok alatt vége volt.

Alexander még egyszer visszafordult, és a haldokló Lund segítségére sietett, de az iszonyú zajok végül őt is meghátrálásra kényszerítették. Elfutott, meg sem állt a raktárig. Azt remélte, talál ott valami fegyvert.

Ez volt az a pillanat, mikor Holm ráakadt Lundra. Kényszerpályára siklott elméjében kísértetiesen hasonló képzetársítások ébredtek, magához vette a szerencsétlen Lund fegyverét. Elindult szembeszállni a rémmel, amely megölte a társait...

Dalton kapitány lassan felállt, megkerülte az asztalt, és az ablakfal elé lépett. A puszta térben ott égett a vakítózöld nap.

- Szinte magam előtt látom a harmadik napfelkeltét - mondta csendesen - A felderítő belsőjében, a raktárajtó egyik oldalán Holm leszámolásra készülődik, míg túloldalán a rettegéstől már-már félőrült Alexander a hűtőkamrában keres menedéket. A lövöldözés izgalmaitól, az éhségtől, szomjúságtól és vérveszteségtől igénybe vett Holm pedig börtönné, csaknem sirkamrává változtatta társa végső menedékét...

A kissé hátrább álló tábornokokhoz fordult, s rövid szünet után hozzátette még:

- A bolygó felszínén egyébként semmiféle élő organizmust nem találtunk.

Hajnal Péter: HIBA

Jersen Susally Cristopher és én, Jules Dascant reitaláltuk az időgépet. Most, két évvel később írom ezeket a sorokat. Életemből már csak órák vannak hátra, a tablettákat bevettem. Ha valaki túlélte az eseményeket, beszámolómból tudhatja, mi is történt valóban.

Az időgép hosszas kutatások eredménye volt. Jersennel már fiatalkorunkban megálmodtuk, majd miután elvégeztük az egyetemet, csak pénzkérdés volt, hogy berendezhessük a megfelelő laboratóriumot és megkezdjük a kutatást. Ezt a problémát óriási szerencsénk megoldotta. Jersen egy távoli rokona váratlanul elhunyt. Halála után a lakásán óriási mennyiségű kötvényt találtak, melyekről kiderült, hogy egy, a Flavius II-n található aquatana bánya részvényei. A kizárólagos tulajdonjog Jersené volt. A bánya már évek óta nem hozott semmit, de mi hosszas keresés után találtunk egy új telepet benne, mely óriási készleteket tartalmazott. Milliók hullottak az ölünkbe... Azonnal megkezdtük a kutatást. Természetesen teljes titokban tartottuk, hogy min dolgozunk, s így senki sem zavarta a munkánkat. Végül is tíz éves verejtékes munka után ott állt előttünk az időgép minden lehetőségével és veszélyével együtt. Nem fogom leírni a szerkezetet, mivel ezzel az írással célozom éppen az, hogy a hibát, amelyet mi elkövettünk, senki ne akarja, és ne is tudja megismételni.

Maga a gép egy kétemeletes épület volt. Operációs fülkéje, vagyis a gép aktív része mindössze egy koporsó nagyságú "helyiség". Irányításához csupán egy kisméretű, derékre illeszthető szerkezetre volt szükség. Maga volt a technikai tökély, a tudomány csúcspontja.

Nem mertük használni. Egyikünk sem vállalta a kockázatot, az utat az ismeretlenbe. A kipróbálás helyett kutatásokba fogtunk. Ezernyi könyv foglalkozott már az időutazás lehetőségeivel. Nekünk megadatott az a lehetőség, hogy tudományos alapokra helyezhettük ezt a kutatást. Első lépésként minden részletre kiterjedő analízist végeztünk a gép működéséről. Az összes lehetőségeket figyelembe véve fölmértük a veszélyhelyzeteket és elvégeztük a szükséges változtatásokat. Sajnos munkánk szigorúan titkos volta miatt nem folytathattunk a SZERV-hez élő organizmusért kísérleteinkhez. Tárgyakkal próbálkoztunk ugyan, bennünket azonban elsősorban az élő szervezetekre gyakorolt hatás izgatott. Végül is három évi keserves munka után a kipróbálás mellett döntöttünk.

Mivel a gép egyszerre csak egy személyt "szállíthatott", kisorsoltuk, hogy melyikünk legyen az. A szerencse Jersennek kedvezett. Abban egyeztünk meg, hogy legfeljebb 24 órát lehet távol.

Aznap éjszaka nem tudtam aludni. Ültem a laboratóriumban, és mereven bámultam a fülkét. Lázasan cikáztak fejemben a gondolatok. Mi van, ha mégis elszámoltunk valamit? Vagy ha esetleg trasziormális közben elromlik a gép? Már szinte félőrült voltam az idegességtől, mikor pontosan 24 óra elteltével a gép jelezte a visszaérkezést. Magamról meglepődve téptem fel a fülke ajtaját, és ujjongva borultam Jersen nyakába. Csak percek után döbbsenem rá, hogy valami nincs rendben. Jersen el se mosolyodott. Közönyösen törte öléseimet, majd ellökött magától, s egyenesen kirohant az épületből. Mikor megdöbbenésemből fölcsupdva utána futottam, már nem láttam sehol. Napokra eltűnt. Mindenhol kerestem. Nem volt olyan hely a bolygón, ahol ne fordultam volna meg. Sehol nem találkoztunk, nem tudtak róla. Végül, hat napi kutatás után, magam sem tudom, hogyan, az az ötletem támadt, hogy Jersen esetleg megkeres a laboratóriumban. Mikor beléptem, valóban az irányítóteremben ült, és aludt. Mikor felébredt és meglátott, egy csepp megdöbbenést sem mutatott az arca. Mindketten szótlanul ültünk. Végül is Jersen törte meg a csendet: - Azt hiszem, magyarázatokkal tartozom.

Egy szót sem szóltam. Jersen arca hirtelen megélénkült, fölugrott, és föl-alá járkálva izgatottan folytatta:

- Jules! Hihetetlen, hogy mekkorát tévedtünk. Egyszerűen meg sem közelítettük az igazságot. Teljesen rossz úton jártunk.

Megragadtam, és visszanyomtam a székbe.

- Nyugodj meg, és próbáld összefüggően elmondani, hogy mi történt.

Pár pillanattig magába roskadva ült, majd beleszagolt:

- Amikor megérkeztem, egy mezőn találtam magam. Körülbelül 10 méterre tőlem egy teremtmény állt. Még fölcsupdani sem volt időm, amikor hirtelen üvöltözve felém rohant,

feje relett egy kőbaltát lóbalva. Tamadó szándéka annyira kétségtelen volt, hogy csak egyrútleppén védekezhettem: megöltem. Mikor jobban megvizsgáltam áldozatomat, borzadva láttam, hogy egy Homo sapiens fekszik előttem. A gép visszavitt az őskorba. Mielőtt bármit tehettem volna, körös-körül több száz, az előttem fekvőhöz hasonló ember jelent meg. Mikor láttam, hogy támadni készülnek - többet közülük nem akarván megölni - nem volt más választásom, mint a visszatérés. Benyomtam övemen a megfelelő gombot, s visszatértem.

Ezt nem hagyhattam szó nélkül.

- Hiszen 24 órát voltál távol, ahogy megbeszéltük!

- Ne szakíts félbe, kérlek! Most jön a java. Mikor megérkeztem, nem a laboratóriumban voltam, hanem egy szűk utcában. Ami meglepett, az volt, hogy az utca jellege teljesen eltért a nálunk megszokottól. Nem értettem, hogy mi történt. Más nem tehettem, minthogy elindultam keresni valakit, akitől információkat kaphatok. Ugy kétpernyi séta után egy széles útvonalra értem. Az első adandó alkalommal megállítottam egy embert, és megkérdeztem tőle, hogy hol vagyok. Először ott akart hagyni, de azután a legnagyobb megdöbbenésemre közölte a MEGFELELŐ ÉVSZÁMOT, DATUMOT, HELYET ÉS A PONTOS IDŐT, tehát a gép nem romlott el. Valóban visszavitt, de egy MASIK TERBE. Hirtelen megvilágosodott előttem szemléletünk alapvető hibája. Mi kutatásaink során elvetettük az "alternatív" terek kialakulásának gondolatát. EGY IDŐBEN ÉS TERBEN gondolkoztunk. Megmagyarázom pontosabban.

Amkor én azt az ősembert megöltem, ezzel megöltem összes később születendő leszármazottját is. Ok azonban már megszülettek. Nem valhatnak csak úgy léggé, nem tűnhetnek el. Itt ezen a ponton egyszerűen kettészakadt a tér. Megmarad a mi világegyetemünk a mi földünkkel és annak történelmével, embereivel együtt. Ugyanakkor kialakul egy másik univerzum egy "alternatív" Földdel, melynek történelme, szokásai és egész társadalma más lesz, mint a "mi" Földünké. Fejlődési sajátosságai és technikai színvonala közel azonos lehet a miénkkel, hiszen a két univerzum EGY ÉS UGYANAZ.

En tehát ennek a "második" térnek a jelenébe tértem vissza. Nehéz elképzelni, de valószínűleg ezrével léteznek ilyen "alternatív" terek. Visszatérve tehát, mivel még 23 órányi időm volt, bejártam a várost, s tudakozódni próbáltam. Végül is találtam egy könyvtárt és itt rordítókészülékem segítségével nagyjából megtudtam, amit akartam. Rengeteg technikai vívmány hiányzott és nagy probléma volt a munkanélküliség. A bolygók közül még csak a holdat kolonizálták. A túlnépesedési problémákat sem oldották meg. A hazatéréssel nem volt problémám. Egyszerűen visszamentem az elé az idő elé, amikor megöltem az ősembert. Ezzel visszakerültem a mi idővonalunkra. Talán így lehetne a legjobban ábrázolni papíron az univerzumokat: egy szerteágazó vonalrendszer, melyben az időgéppel csak egyenesek mentén lehet közlekedni.

Hitetlenkedve fogadtam minden szavát, de olyan meggyőző erővel beszélt, hogy el kellett hinned. Mindenekelőtt pedig tények bizonyítják, amit mond.

- Tehát azt mondd, hogy ezen a világegyetemen kívül még több is létezik máshol? Jersen dühösen talpra ugrott, és sokkal hangosabban, mint, ahogy eddig beszélt, válaszolt: - Látom nem értettél meg! A világegyetem végtelenül nagy, nincs olyan, hogy "máshol". Ugyanerről a világegyetetről van szó, egy másik változatban. Kezdtém érteni, hogy mit mond. Akartam volna még kérdezni tőle, de nem lehetett megállítani. Csillogó szemmel rolytatta.

- Jules! Képzeld el, hogy micsoda tudományos eredményeket lehetne elérni, ha végtelen sok, vagy akárcsak ez a két különbözően fejlett civilizáció összefogna!

Micsoda erők egyesülnének! Megauplázódna a nyersanyagmennyiség...

- És te ezt akarod megvalósítani?

- Pontosan. Erre a hatnapra magányra azért volt szükséges, hogy kidolgozzam a tervemet. Mindketten elmegyünk arra a pontra, ahová én érkeztem és megöljük az ősembert. Ezzel rákerülünk a "második" idővonalra. Innen elmegyünk a történelemben oda, ahol még féltbarbarikus állapotok uralkodnak. Itt elterjesztjük az emberek közt, hogy létezik egy másik tér, egy másik univerzum. Ha eléggé mélyen elültetjük az emberekben ezt a gondolatot, akkor még emlékezni fognak rá, mikor eljutnak a tudományos fejlődésnek arra a pontjára, amikor lehetséges lesz ide eljönniük. Mindenképpen meg rojják kísérelni, hogy eljussanak a legenda világába.

- Nem volna egyszerűbb, ha nyilvánosságra hoznánk az eredményeinket, és mi teremtenénk kapcsolatot velük?

- Beláthatod, hogy a most itt uralkodó SZERV-nek kizárólag hódító törekvései vannak. Ez egyértelműen háborúhoz vezetne. Elképzelhető, hogy teljes pánik törne ki, és ez még nagyobb pusztítást eredményezne.

Még egy ideig vitatkoztunk, majd végül is mindenben igazat adtam neki.

Nekiláttunk terve kivitelezésének. Építettünk egy másik fülkét, hogy egyszerre érhesünk el a kívánt pontra. A fordítókészülék adataiból tökéletesen megtanultuk a nyelvet, illetve azok megfelelő mértékben régiesített változatát. A nyilvánosság előtt bejelentettük, hogy pihenni utazunk egy távoli újonnan kolonizált bolygóra, és elindultunk.

A megfelelő ponton megöltük az ősembert. Ezután a megfelelő évszázadba ugrottunk. Szerencsére épp egy utra érkezünk ahol találkoztunk egy halással, aki - mivel városba tartott - elkísért bennünket. Jersen teljesen hatása alatt tartotta. Ő lett az első hívünk.

Miután szállást találtunk, elkeztük terjeszteni gondolatainkat. Először próbáltuk tudományos alapokra helyezni, amit mondtunk, de még az értelmesebbje is "tanoknak", "hitnek" nevezte. Volt egy pár nagyon hü emberünk, akik tüzőn-vízen át követték minket. A vezető Jersen volt, én főleg-meddig alárendelt szerepet játszottam. Természetesen nem tarthattuk meg eredeti nevünket, mert ez nagyon furcsán hangzott volna. Nevünk kezdőbetűiből állítottuk össze új neveinket.

Őt Jézusnak tisztelték. Egyik nap Jersen előadását hallgatva elgondolkoztam, és egy pillanatra leforgása alatt megláttam a hibát az elméletünkben.

A hibát, mely univerzumokat boríthat lángba, dönthet pusztulásba. Jersen gondolatai mindenre kiterjedtek, csak egy valami fölött siklottak át. Egy térben, egy univerzumban végtelen sok anyag van, de csak annyi, amennyire lennie kell. Csak annyi, amennyi elég. Kevesebb lehet, több nem. Ha most egy molekula, jelen esetben egy másik türből

származó molekula odakerül, ez csak olyan helyre kerülhet, ahol már van valami. Ez tehát kozmikus méretű robbanáshoz vezet. Valószínűleg láncreakció indulna el, mivel az az egy felesleges molekula mindig ott maradna. Ha tehát ez a második idővonalbeli civilizáció valaha elér egy olyan technikai színvonalat, amely képes arra, hogy időgépet állíthasson elő, és képviselői áttranszformálják magukat a mi terünkbe, ez a leírt robbanáshoz vezetne.

Az, hogy Jersen és én átjutottunk oda, az nem ellentmondás, mivel az ősember meggyilkolásával mi is már eleve beüfoglaltattunk abban az anyagmennyiségben, mely a 2. idővonalhoz tartozik.

Jersent tehát meg kellett akadályoznom abban, hogy terjessze a "tanakat". Beszélni azonban már nem lehetett vele. Teljesen saját gondolatainak hatása alá került.

Egyetlen választásom maradt: meg kellett ölnöm. En azonban nem voltam elég erős ahhoz, hogy megtegyem. Följelentettem a kormányt.

Mivel a hatóságok már eddig sem nézték jó szemmel ténykedésünket, árulásom kapóra jött. Halálra ítélték. Azonban éppen ezzel követtem el én az utolsó s egyben végső HIBÁNKAT. Kivégzésével Jersen a hit mártirja lett. A kivégzés elmélyítette az általa elterjesztett hitet az emberekben. Ezt azonban akkor még nem sejtettem.

Összetörten tértem vissza saját világomba, saját időmbe. Itt jutott eszembe, hogy kipróbálhatom, sikerült-e, amit akartam; megmentettem-e a világot a pusztulástól.

A biztonság kedvéért a gépet először csak két hónapnyira állítottam a jövőbe, és üzembe helyeztem. Nem történt semmi. Mivel a gép üzemképes volt ez csak egyet jelenthetett. Ahova menni akartam, az MAR NEM LETTEZETT. A hitet melyet Jersen elültetett a 2. idővonal embereiben, évszázadok sem tudták megsemmisíteni.

Amikor ezeket a sorokat írom, a világnak már csak egy napja van hátra. En előbb meghalok. Nem akarom megérni azt a pusztulást, amit mit idéztünk elő Jersennel, és én tettem kikerülhetetlenné.

Ha pedig mégsem úgy történik valami, ahogyan történnie kell, akkor legyen ez az írás tanulság mind az első, mind a második téridő embereinek.

Aláírás: Jules Descent, alias iskarióti JUDÁS.

Varjú Ágnes: Kígyó egy liter formaldehydhen

A kígyó egy liter formaldehydhen lakott a polcon. A polc a biológiaszertár szekrényéhez tartozott, immár harmincegynéhány éve.

A kígyó arra gondolt, hogy léte egyre értelmetlenebb, hiszen évek óta elő sem vették, csak poshad az üvegben, és nem töltheti be magasztos feladatát az ifjuság oktatásának terén.

A hivatástudat meghatározó vonás volt a jellemében, ezért is választotta ezt a pályát. Kora ifjusága óta szemléltetőeszköz szeretett volna lenni. Szívós akarattal küzdötte fel magát a szertárba.

Ahogy öregedett, egyre többet filozofált. Hitte, hogy nagy gondolkodó.

Bölcs dolgokat tudott mondani, ezért például a tintahal és a kettévágott giliszta nagyon tisztelték.

Egyik kedvenc mondása így hangzott: "Az én életem értelme a halálom volt." Erre nagyon büszke volt.

Szerette, ha csodálják, de nem érintkezett sokat a szomszédaival. A kettévágott gilisztát például kifejezetten lenézte. Azt gyanította, a giliszta sznobságból tüntette el a lábait, hogy rá hasonlítson. Saját testét egy végsőkéig kifinomult formának tekintette, mely a tökéletességet jelenti, megtisztulva minden sallangtól.

Az egyenes - két pont között a legrövidebb görbe.

Nos, az kétségtelen, hogy a fejét és a farkát jól összekötötte. Ez is, mint egy jelkép: fej - farkok, kezdet - vég...

A kígyó szilárdan hitte, hogy az Idő Végéig fogja a polcot őrizni, s ha majd az is eljön, a Leghosszabb Ur maga mellé veszi, a csillagok közé emeli; ott fog ragyogni egy gyémánte-dényben...

És az asztalnál a takarítónő zsiroskenyeret evett hagymával.

NEM TUDOTT OLVASNI

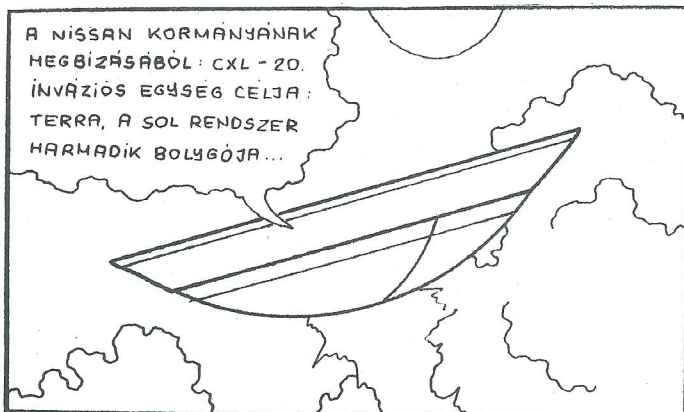
ÍRTA: CARLOS CABADA

Rajz: Gáspár András

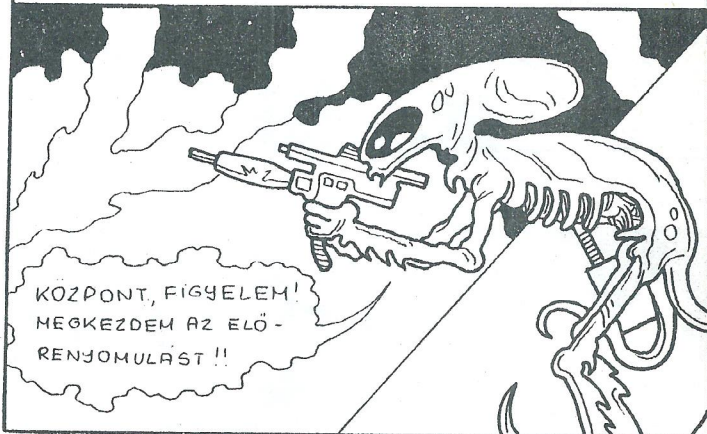
Szöveg: Sántha László

A REPÜLŐ TEST A TALAJ FELETT LEBEGVE MOZDULAT-
LANNÁ DERMED. NÉHANY PILLANATIG MINDEN CSENDES,
AZUTÁN VAKÍTÓ FÉNY VILLAN... FELBUKKAN VALAMI...

A NISSAN KORMANYÁNAK
HEGBIZÁSABÓL: CXL - 20.
INVÁZIÓS EGYSÉG CELJA:
TERRA, A SOL RENDSZER
HARMADIK BOLYGÓJA...

KÖZPONT, FIGYELEM!
MEGKEZDEM AZ ELŐ-
RENJOMULÁST !!

A FELDERÍTŐ HIRTELEN MEGTORPAN, ADÁSRA KAPCSOL,
ÉS FELKIÁLT: „ KÖZPONT, TELEPÜLÉSRE BUKKANTAM! „

ALACSONY FEJLETSEGI
SZINT, MÁSODIK KATEGÓ-
RIA... ELEKTROMOS E-
NERGIÁVAL MŰKÖDTETETT
FÉNYFORRÁSOK...

A TEREMTMÉNY EGY KÖZELI ABLAKIG OSON...

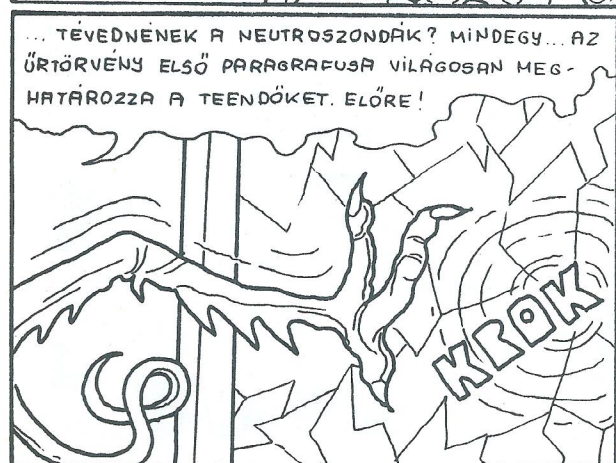
ÖSLAKÓK...!

KULTIKUS HELY LE-
HET. MOZDULATLA-
NOK... HMM...!

... TÉVEDNÉNEK A NEUTROSZONDÁK? MINDEGY... AZ
ÜRTÖRVÉNY ELSŐ PARAGRAFUSA VILÁGOSAN MEG-
HATÁROZZA A TEENDŐKET. ELŐRE!

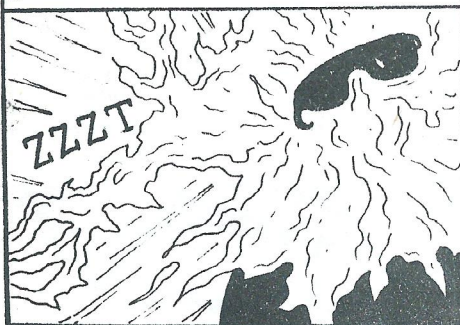
BEKAPCSOLJA A FORDÍTÓGÉPÉT,
ÉS TELI TOROKBOL FELÚVOLT:
KEZEKET FEL! FALHOZ !!

A SZEMBEN ÁLLÓ LÉNY ARCA
KIFEJEZÉSTELLEN MARAD...

A FELDERÍTŐ NEM BÍR URALKODNI MAGÁN...

MINDENKI MOZDULATLAN!

HÁZRÓL HÁZRA JAR, DE MINDEN-
HOL UGYANAZT TAPASZTALJA...

TUDTA, HOGY JELENTENIE KÉNE A BÁ-
ZISNAK, DE FÜRDÖLT A KIVÁNCSISÁG...

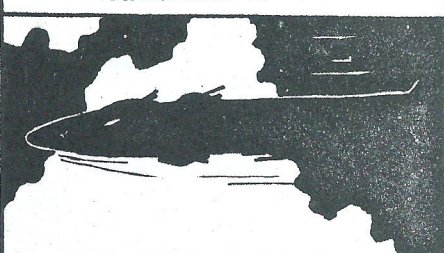
NEMSOKÁRA TABLÁKAT PILLANT MEG. RAJ-
TUK ÁBRÁK, FÖLDI IRÁSSJELEK. A FELDERÍTŐ
ALÁPOSAN KÖRÜLVIZSGÁLÓDIK...

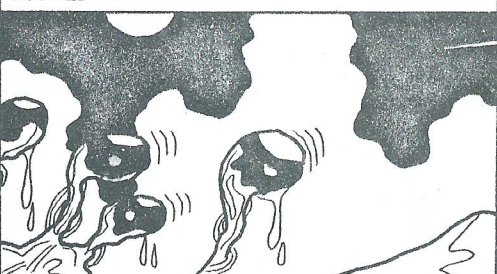
EKKOR HIRTELEN...

... A FELHŐKÖN TÚLRÓL ZAJT ERZE-
KEL... ÖSSZEREZZEN...

ÖSSZES LÁTÓSZERVE AZ ÉG FELE MERED.

HARCI GÉP!

A HARCI GÉP BELSEJÉBŐL FEMES
TÁRGY CSAPÓDIK KI, S ZUHANNI
KEZD... „LESZÁLLÓKABIN” VILLAN
ÁT A FELDERÍTŐ AGYÁN...

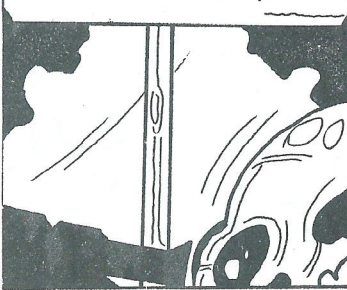

VÉGRE RÁSZÁNTÁK MAGUKAT AZ ŐS-
LAKÓK, HOGY HARCBA SZÁLLJANAK VE-
LE! MEREVEN FIGYELI A KISEBB TÁRGYAT,
MELY A TALAJ FELE SIKLIK A FELHŐKÖN
ÁT... ELŐKESZÍTI FEGYVERÉT...

ÉS LŐÁLLÁST FOGLAL A
LEGNAGYOBB TÁBLA TÖ-
VÉBEN; VÁR...

VIGYÁZAT!
ATOMTÁMADÁS HATÁSAI
VIZSGÁLATÁRA ÉPÜLT
KÍSÉRLETI FALU!

VÉGE

FÉNY az élet forrása

Előszó

A Földön járunk a 3. Világégés utáni 8459-8460. hónapban. Éveket már nem számolnak, csak hónapokat és napokat. A Föld a Naprendszeren belül településeket hoz létre, melyeket egy esetleges külső támadás ellen a Holdon tárolt fegyverekkel véd meg. A Föld a Béke, a Kutatás színhelye. A Földön már régóta regisztrálnak az YB.26 rendszer 32. bolygójáról érkező jeleket, s most már El-gar is részánta magát, hogy a következő alkalommal űrhajót küldjön.

El-gar - a Föld vezére, a Nagyur, a Gyűlés elnöke, a legfőbb ember;

Cx-ver - a holdi vezér, El-gar után a legnagyobb ember;

Világvélemény - ez a mai sajtónak felel meg;

Gyűlés - a Naprendszer bolygóinak vezető tanácsa;

Nagy Központ - itt tárolják a Naprendszerrel kapcsolatos összes, és a Tejutrendszerrel kapcsolatos, már ismert adatokat;

Világégés - a Naprendszer pusztulása;

Ismeretlen - mint a mai Isten.

1. A hír

A Nagyur palotájában járunk, ahol El-gar szokásos kihallgatásán fogadja Cx-vert.

- Jelentenivaló?
- Igen, van, El-gar! Az YB.26 rendszer 32. bolygójáról ismét jelek érkeztek.
- A tolmács kitart a véleménye mellett?
- Igen, biztos, hogy a jelek valamiféle rendszer szerint következnek, de nem tudtuk megfejteni őket.
- A Világvélemény?
- Emlékeztet ígéretedre, mely szerint űrhajót küldesz.
- A Nagy Központ véleménye ezek után?
- A következő: - a csuklójára erősített készülékkel kapcsolatot teremt a Nagy Központtal.
- "... Javaslom a Plution-l űrhajó indítását..."
- De hiszen ez az űrhajó - szakítja félbe El-gar-, a leggyorsabb! Amellett pedig a legveszedelmesebb fegyverünkkel, az EK-573-mal van felszerelve!
- "...tekintettel arra, hogy az uticélról semmiféle adattal nem bírunk" - fejezte be a Központ. - "Az utazók minimális létszáma 1250 fő."
- Igaz. A javaslatot támogatom. Cx-ver, készítsétek elő az űrhajót!
- Igen, uram! Intézkedem.

2. Az érkezés

- 8460. harmadika van, - jelenti be az űrhajó érkezéséhez kiküldött riporter, - az űrhajó megérkezett. De miért nem örülnek az utasok? Mi történt? Mi történhetett? Az utasok be szállnak a számukra kirendelt antigravitációs járművekbe. Mi történhetett?

3. Mit tegyünk?

Időközben a Nagy Központban megkezdődne az adatok elemzése. Kezdődne? Igen, mivel a számítógépeket egy, az emberre ártalmatlan sugárzás törölte! A fekete dobozok is csak a visszautat tartalmazzák. Egy törvény értelmében azonban az Elnöknek azonnal értesülnie kell az utról. Ezt eddig úgy tudták megoldani, hogy egy számítógép a Nagy Központban, egy pedig az Elnöknél működött. Mivel azonban a számítógépek le lettek törölve, ez a módszer nem követhető tovább, az 1250 utas végighallgatását pedig nem várhatjuk el az Elnöktől. Jobb híján egy utasnak kell az eseményeket elmondania El-garnak. Ez nem olyan biztos eljárás, mint a számítógép, de legalább nem vét a törvény ellen.

4. Tényleg, mi történt?

Az El-garhoz találomra kijelölt utas így mondta el a történeteket:

- Az utazás 8. napján megközelítettük a bolygót. Mintegy 200 km-es távolságnál üzenetet kaptunk földi, ismétlem: földi nyelven, hogy onnan csak antigravitációs járművön mehetünk tovább. Nem értettük, de az űrhajót leállítottuk. A siklóra, hála az Ismeretlennek, mindössze...
- Hogyhogy hála az Ismeretlennek? - kérdezte El-gar.
- Erre később visszatérek. Szóval ott tartottam, hogy a siklóra mindössze 100 ember mehetett. Miután ők beszálltak, mi, akik az űrhajóban maradtunk, elhatároztuk, hogy minden fényt kikapcsolunk, elhúzzuk a fémtetőt, és legalább így gyönyörködünk a bolygóban. Mekkora volt az öröm a városban, mikor szétnyílt a fémtető, és mekkora a csalódás, mikor ott a legnagyobb sötétség fogadott. Behúztuk a tetőt és tovább dolgoztunk volna, ha nem lettünk volna annyira kíváncsiak, így inkább a siklót figyeltük a műszereken, amint közeledik a bolygóhoz. Még féluton sem volt, mikor egy rendkívül erős sugárnyaláb millió darabra vetette szét. A bolygó támad! Ez volt az első gondolatunk; becéloltuk a támadó pontot és kilőttük ró az EK-573-ast. Ez a naprendszerben egy kisebb bolygót elpusztított volna, itt azonban semmi pusztítást nem végzett. - Itt kis szünetet tartott, majd így folytatta:

- Elképzelhettek Nagy Ur, hogy megijedtünk. De azután úgy gondoltuk, legalább nézzük meg, mi volt ez az erős sugárnyaláb. Visszatérésünket kockáztatva bekapcsoltuk az óriás fényoszórókat és ahová ez világított, OTT ELPUZTULT MINDEN! Azonnal kikapcsoltuk a fényoszórót, komputerünk szerint azonban így is óriási területen okoztunk teljes pusztulást. Ezután egy ultimátumot kaptunk a bolygóról, mely szerint öt, azaz öt földi perc alatt el kell hagynunk a galaktikát!

Tudtuk, hogy ez teljes képtelenség. Vita támadt:

- Miért kell elhagynunk a galaktikát? Békével jöttünk!
- Békével nem lehet ilyen pusztítást végezni.
- Mi először pusztítani akartunk - elismerjük -, de másodszorra már nem. Ti viszont rögtön lelőttétek a siklót.
- Mit lőttünk le?
- Egy kis űrhajót, ha így jobb. 100 emberrel/ Ezért mondtam az elején azt, hogy "mindössze, vagy talán hála az ismeretlenségnek"/.
- Nem így értettem, de mi nem tudunk róla, hogy kárt okoztunk volna. Ti viszont óriási kárt okoztatok!
- De hát mi csak világítottunk!
- Mi is...?! igen valóban a mi fényeink egymásra halálosak, hiszen a mi fényünkben a ti fényetekben 1:1.000.000 arányban van; ez istenyi! És a komputerem csak most közli ezt!
- Az... Most mit tegyünk?
- Hagyjatok el a galaktikát.
- De hát ezek után, miért?
- Mert fel fog kelni a mi Napunk, és ti meghalnatok. Ezt nem akarjuk.
- Így más. De hogy adjunk képet egymásról?
- Nem tudom, az én komputerem nem hajlandó nyilatkozni.
- Az enyém igen. Egy embert... illetve kettőt, egy férfit és egy nőt küldünk egymáshoz vizsgálatra. Nos?
- Rövid szünet után:
- Rendben."

Ezután rendben hazatértünk.

5. Akkor hat ismerjük egymást!?

Többperces szünet után El-gar szólal meg először.

- Hasonlítanak námk?
- Igen. Talán.
- Nem tudjuk? De hát miért?
- Nem lehet ezeket a lényeket a hajóink után figyelni.
- Tehát meghaltak! De miért?
- Mert nem bírták ezt a meleget, ami itt van a Földön, szabályosan megölték.
- Szállításként vissza a holttérbe.
- Azon a bolygón két hétig tart egy nappal, és egy éjszaka, ha holnap indulunk, rögtön érünk oda.
- Mit teendő van? A bolygó neve Új Világ lesz.
- Egy hibás adat. Eddig tévesen azt hittük, hogy az YB 26. rendszerrel 122 bolygója, csillaga, kvazárja van. Nos az tévedés. Az YB 26. rendszerben a 22 csillag közül az YB 18 nem csillag, hanem ikercsillag. Tehát 22 csillag van és így az összes szám is 123 db.
- Csak-é!
- Igen, Uram!
- Intézkedj, hogy javítsák ki a hibát és az Új Világ név terjesztődje el.
- Majd még magában megkérdezi - megérté? - de erre még csak jóval később tudtak biztosan igennel válaszolni; mikor a két bolygó igazából megismerte egymást.

Jelen számunk szerzői voltak: Kajnál Péter III.d
Gáspár András III.e
Sántha László III.ab
Vargha Ágnes IV.b
Aptal Tibor II.d

***FÁKIRA**

Feladó kiadó: Bárlein Zsuzsanna igazgató
Feladó szerkesztő: Győri János
Jelen számunkat szerkesztette: Teplán Attila
Megjelent 1982. novemberében, 600 példányban.

Ára 2 Ft